

דף ה.

עין משפט ה.

יו"ד סימן ב סעיף ה

ה. ז. מומר להכעיס אפי' לדבר אחד י' או שהוא מומר לעבודת כוכבים ז' או לחלל שבת בפרהסיא ח' או שהוא מומר לכל התורה אפי' חוץ מע"ז ושבת ט' דינו כעובד כוכבים.

הגה: מי שאינו חושש בשחיטה ואוכל נבלות וטרפות בלי שהדבר הוא לתיאבון אע"פ שאינו עושה להכעיס י' דינו כמומר להכעיס.

דף ה.:

עין משפט ב.

יו"ד סימן ב סעיף ה

ה. י. כותי לאחר שגזרו עליהם בזמן הגמ' הרי הוא כעובד כוכבים כ'.

ו. מר"ן ותוס' בדף ג' בחולין והרא"ש שם והרשב"א בת"ה כתבו מומר שאוכל נבלות להכעיס, וכ"כ הטור והב"י בשמם אבל בכ"מ בפ"ד משחיטה כתב דהמבעט במצוה אחת הרי הוא כאפיקורוס ושחיטתו נבלה.

ז. ברייתא וגמ' שם בדף ה' ע"ב. וכתב הש"ך בס"ק ט"ז בשם המהרש"ל דאפי' בפעם אחת הוי כעובד כוכבים ומשמע מדברי המחבר שהוא כעובד כוכבים ממש ושחיטתו נבלה מדינא, וכן משמע מר"ן וא"כ מומר להכעיס מימעט מקרא כמו עובד כוכבים ודלא כהב"ח שכתב דשחיטתו אינה אסורה אלא מדרבנן ואינה נבלה. ועיין ברמב"ם בפ"ד שכתב דהרי הוא כעובד כוכבים ושחיטתו נבלה עכ"ל. ובתשובת ח"ס סי' א' דעתו כדעת הב"ח.

ח. היינו בפני עשרה אנשים ישראלים, וגם צריך שיחלל כמה פעמים בפרהסיא אבל בפעם אחת אין שחיטתו נבלה. ואפי' עובר עבירה שהיא איסור דרבנן מקרי מחלל שבת אם עובר בפני עשרה ישראלים כך משמע מדברי התוס' בעירובין ס"ט ע"א, ובב"ח בק"א חולק. טבח שיצא טרפה מתחת ידו כשר לכתוב הגט אפי' אוכל נבלות להכעיס ואפי' מחלל שבת בצינעא, כ"כ הרדב"ז בסי' פ"ה ועיין במשפטי צדק ח"ב סי' ע"ה.

ישראל שחטא מחמת יראה שלא יהרגוהו ישראל הוא ושחיטתו כשרה, וכן ה"ה גר שחזר לסורו מחמת שלא יהרגוהו ושחיטתו כשרה.

ט. בחולין י"ג מיתבי וכו', רישא, וע"כ חוץ משתים אלו וכן בכל הסוגיא שם.

י. כך העלה הב"י מדברי הרא"ש. אבל דעת הרמב"ם דוקא להכעיס נקרא מין. בגאון אות ט"ז.

כ. מסקנת הגמ' שם בדף ז'.